

Głównym celem dysertacji jest ukazanie zmiany stanowiska państw członkowskich strefy Schengen oraz Unii Europejskiej w podejściu do bezpieczeństwa wewnętrznego w kontekście ochrony granic. Należy zidentyfikować dlaczego państwa implementujące Schengen *acquis* z różnym zaangażowaniem wywiązują się ze zobowiązań podczas gdy znosząc kontrole na granicach wewnętrznych przejęły odpowiedzialność za bezpieczeństwo wewnętrzne pozostałych państw członkowskich. Co ważne analiza ma wskazać podział ról w kwestii obowiązku zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa wewnętrznego pomiędzy Unią Europejską a państwami członkowskimi. W związku z tym, że bezpieczeństwo wewnętrzne państw jest celem nadrzędnym polityka kreowana na szczeblu Unii Europejskiej jest powiązana z polityczną wizją i możliwościami instytucjonalnymi poszczególnych państw członkowskich. Współpraca bilateralna Polski oraz Niemiec na wspólnej granicy wewnętrznej, jest wskazana jako przykład dobrych praktyk stosowanych na bazie *acquis* Schengen. Swoboda przemieszczania się jest niewątpliwie jednym z największych osiągnięć Unii Europejskiej. Z drugiej jednak strony państwa członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie bezpieczeństwa wewnętrznego swoim obywatelom. Z powodu bezpośredniego związku pomiędzy bezpieczeństwem i funkcjonowaniem granic, utrzymanie i dalszy rozwój strefy Schengen jest związany z rozwojem współpracy na forum europejskim.